Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2017. gada 26. janvārī [1]

Apelācija — Eiropas Lauksaimniecības fonds lauku attīstībai (ELFLA) — No Eiropas Savienības finansējuma izslēgti izdevumi — Regulas (EK) Nr. 1698/2005, (EK) Nr. 1975/2006 un (EK) Nr. 796/2004 — Lauku attīstības atbalsta pasākumi — Apgabali ar nelabvēlīgiem dabas apstākļiem — Pārbaudes uz vietas — Ganāmpulka blīvuma koeficients — Dzīvnieku skaitīšana

Lieta C-373/15 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2015. gada 15. jūlijā iesniedza

Francijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja *F. Alabrune*, *G. de Bergues* un *D. Colas*, kā arī *C. Candat*, vēlāk – *G. de Bergues*, *D. Colas* un *F. Fize*, kā arī *A. Daly*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *A. Sampol Pucurull*, pārstāvis,

persona, kas iestājusies apelācijas instancē,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Bianchi* un *G. von Rintelen*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*] (referents), tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un M. Safjans [*M. Safjan*],

ģenerāladvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

1 — * Tiesvedības valoda – franču.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībā Francijas Republika lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 30. aprīļa spriedumu Francija/Komisija (T-259/13, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2015:250), ar kuru tā ir noraidījusi tās prasību daļēji atcelt Komisijas 2013. gada 26. februāra Īstenošanas lēmumu 2013/123/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV 2013, L 67, 20. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Atbilstošie tiesību akti

Savienības tiesības

Regula (EK) Nr. 1698/2005

2 Padomes 2005. gada 20. septembra Regulas (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) (OV 2005, L 277, 1. lpp.) 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts:

"Atbalsts lauku attīstībai palīdz sasniegt šādus mērķus:

[..]

b) vides un lauku ainavas uzlabošanu, atbalstot zemes apsaimniekošanu."

3 Regulas Nr. 1698/2005 IV sadaļas ar nosaukumu "Atbalsts lauku attīstībai" I nodaļas ar nosaukumu "Asis" katrā no tās četrām iedaļām ir paredzētas dažādās darbības jomas un pasākumi, kādi var tikt izmantoti. Šīs I nodaļas 2. iedaļā ar nosaukumu "2. ass [sektors]. Vides un lauku ainavas uzlabošana" ietilpst 36. pants, kura a) punkta i) un ii) apakšpunktā ir paredzēts:

"Atbalsts saskaņā ar šo iedaļu attiecas uz:

a) pasākumiem, kuru mērķis ir ilgtspējīga lauksaimniecības zemes lietošana, paredzot:
   i) maksājumus lauksaimniekiem par nelabvēlīgiem dabas apstākļiem kalnu teritorijās,
   ii) maksājumus lauksaimniekiem par nelabvēlīgiem dabas apstākļiem citās teritorijās".

4 Regulas Nr. 1698/2005 37. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Šīs regulas 36. panta a) punkta i) un ii) apakšpunktā paredzētos maksājumus piešķir katru gadu par katru izmantotās lauksaimniecības zemes platības [..] hektāru Komisijas Lēmuma 2000/115/EK (1999. gada 24. novembris) par vienību definīcijām, lauksaimniecības produktu sarakstiem, izņēmumiem definīcijās un reģioniem un rajoniem attiecībā uz lauku saimniecību struktūru apsekojumiem nozīmē [(OV 2000, L 38, 1. lpp.)].

Maksājumiem būtu jākompensē lauksaimnieku papildu izdevumus un neiegūtos ienākumus, kas saistīti ar lauksaimnieciskai ražošanai nelabvēlīgiem apstākļiem attiecīgajā teritorijā.

2. Maksājumus piešķir lauksaimniekiem, kas apņemas veikt lauksaimniecisku aktivitāti teritorijās, kas noteiktas saskaņā ar 50. panta 2. un 3. punktu, vismaz piecus gadus pēc pirmā maksājuma saņemšanas."

5 Regulas Nr. 1698/2005 71. panta ar nosaukumu "Izdevumu atbilstība" 2. punktā ir noteikts:

"Lai saņemtu ELFLA ieguldījumu, izdevumi kļūst tiesīgi tikai tad, ja tos rada darbības, par ko lēmumu pieņēmusi attiecīgās programmas vadība vai kas ir pieņemts saskaņā ar tās atbildību, ievērojot izvēles kritērijus, kurus noteikusi kompetenta struktūra."

Regula (EK) Nr. 1975/2006

6 Komisijas 2006. gada 7. decembra Regulas (EK) Nr. 1975/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus, lai īstenotu Regulu Nr. 1698/2005 attiecībā uz pārbaudes kārtību, kā arī savstarpējo atbilstību saistībā ar lauku attīstības atbalsta pasākumiem (OV 2006, L 368, 74. lpp.), 5. panta ar nosaukumu "Pārbaudes vispārējie principi" 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Neskarot šīs regulas īpašus noteikumus, dalībvalstis nodrošina, ka visi Kopienas vai dalībvalstu tiesību aktos vai lauku attīstības programmās noteiktie atbilstības kritēriji ir kontrolējami saskaņā ar pārbaudāmiem rādītājiem, ko nosaka dalībvalstis.

2. Ja iespējams, pārbaudes uz vietas, kas paredzētas 12., 20. un 27. pantā, un citas pārbaudes, kas paredzētas [Savienības] tiesību aktos attiecībā uz lauksaimniecības subsīdijām, veic vienā un tajā pašā laikā."

7 No Regulas Nr. 1975/2006 6.–8. panta izriet, ka, pirmkārt, šīs regulas I sadaļa ir piemērojama atbalstiem, kas piešķirti, piemērojot Regulas Nr. 1698/2005 36. pantu, no kuriem atbalsti, kuru pamatā ir deklarētās platības lielums, tiek saukti par "platībatkarīgiem pasākumiem". Otrkārt, šie panti paredz, ka vairākas normas Komisijas 2004. gada 21. aprīļa Regulā (EK) Nr. 796/2004, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai ieviestu savstarpēju atbilstību, modulāciju un integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu, kura paredzēta Padomes Regulā (EK) Nr. 1782/2003, ar ko ievieš kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem (OV 2004, L 141, 18. lpp.), kas grozīta ar Komisijas 2007. gada 20. augusta Regulu (EK) Nr. 972/2007 (OV 2007, L 216, 3. lpp.) (turpmāk tekstā – "Regula Nr. 796/2004"), ir piemērojamas *mutatis mutandis* saskaņā ar minēto I sadaļu.

8 Regulas Nr. 1975/2006 10. panta 1.–4. punktā ir paredzēts:

"1. Atbalsta pieteikumus un turpmākos maksājuma pieprasījumus pārbauda tā, lai nodrošinātu efektīvu pārbaudi attiecībā uz atbilstību atbalsta piešķiršanas nosacījumiem.

2. Dalībvalstis nosaka piemērotas metodes un līdzekļus, lai pārbaudītu katra atbalsta pasākuma atbalsta piešķiršanas nosacījumus.

3. Dalībvalstis izmanto integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu [..].

4. Atbilstības kritēriju pārbaude ietver administratīvās pārbaudes un pārbaudes uz vietas."

9 Minētās regulas 12. panta ar nosaukumu "Pārbaudes uz vietas" 2. punktā ir paredzēts:

"Regulas (EK) Nr. 796/2004 26. panta 3. un 4. punktu piemēro šajā pantā paredzētajām pārbaudēm uz vietas."

10 Atbilstoši minētās regulas 14. pantam ar nosaukumu "Uz vietas veicamo pārbaužu vispārējie principi":

"1. Pārbaudes uz vietas sadala pa visu gadu, pamatojoties uz katra lauku attīstības pasākuma dažādo saistību riska analīzi.

2. Pārbaudes uz vietas attiecas uz visām atbalsta saņēmēja saistībām un pienākumiem, ko var pārbaudīt apmeklējuma brīdī."

11 Regulas Nr. 1975/2006 15. panta ar nosaukumu "Uz vietas veicamo pārbaužu elementi un platību noteikšana" 2. un 3. pantā ir paredzēts:

"2. Attiecībā uz platībatkarīgo pasākumu pārbaudēm pārbaudes uz vietas veic atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 796/2004 29., 30. un 32. pantam.

[..]

3. Attiecībā uz to pasākumu pārbaudi, kas saistīti ar dzīvniekiem, pārbaudes uz vietas veic atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 796/2004 35. pantam."

Regula Nr. 796/2004

12 Regulas Nr. 796/2004 II daļa, kas attiecas uz integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu, ietver III sadaļu, kas attiecas uz kontroli. Šīs sadaļas II nodaļa ar nosaukumu "Atbilstības kritēriju kontrole" ietver II iedaļu, kas attiecas uz pārbaudēm uz vietas. Šī iedaļa ir sadalīta vairākās apakšiedaļās, starp kurām tostarp ietilpst I apakšiedaļa ar nosaukumu "Kopīgi noteikumi", kura ietver šīs regulas 25.–28. pantu, II apakšiedaļu ar nosaukumu "To vienoto pieteikumu pārbaudes uz vietas, kas attiecas uz platībatkarīgā atbalsta shēmām", kas ietver minētās regulas 29.–33. pantu, un III apakšiedaļu ar nosaukumu "Ganāmpulka atbalsta pieteikumu pārbaudes uz vietas", kas ietver minētās regulas 34.–39. pantu.

13 Regulas Nr. 796/2004 29., 30. un 32. pantā, kas piemērojami atbalstiem, kuri paredzēti vides un lauku ainavas uzlabošanai saskaņā ar Regulas Nr. 1975/2006 15. panta 2. punktu, ir paredzēti noteikumi pārbaudēm uz vietas un platību apstiprināšanai saistībā ar platībatkarīgajiem pasākumiem.

14 Regulas Nr. 796/2004 35. pantā ir paredzēts:

"1. Pārbaudēs uz vietas pārbauda visus mājlopus, par kuriem iesniegti atbalsta pieteikumi saskaņā ar atbalsta shēmām, kas jāpārbauda, un attiecībā uz atbalsta shēmām par liellopiem pārbauda arī tos liellopus, kas nav iekļauti pieteikumā.

2. Pārbaudes uz vietas jo īpaši ietver:

a) pārbaudi par to, vai to dzīvnieku skaits saimniecībā, par kuriem ir iesniegti atbalsta pieteikumi, un to liellopu skaits, kas nav iekļauti atbalsta pieteikumā, atbilst dzīvnieku skaitam, kas ierakstīts reģistros, un vai attiecībā uz liellopiem tas atbilst dzīvnieku skaitam, kas paziņots elektroniskajai liellopu datu bāzei;

[..]."

Regula (EK) Nr. 885/2006

15 Komisijas 2006. gada 21. jūnija Regulas (EK) Nr. 885/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 1290/2005 attiecībā uz maksājumu iestāžu un citu struktūru akreditāciju un ELGF un ELFLA grāmatojumu noskaidrošanu (OV 2006, L 171, 90. lpp.), 11. panta 3. punktā ir noteikts:

"Dalībvalsts informē Komisiju par tās veiktajiem korektīvajiem pasākumiem, lai nodrošinātu atbilstību Kopienas noteikumiem, kā arī šo pasākumu īstenošanas faktisko dienu.

Pēc tam, kad Komisija ir pārbaudījusi visus saskaņošanas struktūras sagatavotos ziņojumus saskaņā ar šīs regulas 3. nodaļu, tā pieņem, ja vajadzīgs, vienu vai vairākus lēmumus saskaņā ar [Padomes 2005. gada 21. jūnija] Regulas (EK) Nr. 1290/2005 [par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV 2005, L 209, 1. lpp.)] 31. pantu, lai izslēgtu no Kopienas finansējuma tos izdevumus, kurus ietekmējusi neatbilstība Kopienas noteikumiem, kamēr dalībvalsts nav efektīvi īstenojusi korektīvos pasākumus.

Novērtējot no Kopienas finansējuma izslēdzamos izdevumus, Komisija var ņemt vērā informāciju, ko dalībvalsts darījusi zināmu pēc 2. punktā minētā termiņa beigām, ja tas nepieciešams Kopienas budžetam radītā finansiālā zaudējuma precīzākiem aprēķiniem, ar nosacījumu, ka informācijas novēlotu iesniegšanu attaisno izņēmuma apstākļi."

Francijas tiesības

16 2008. gada 5. septembra apkārtrakstā DGPAAT/SDEA/C2008-3016 ir izklāstīti tiesību aktos paredzēti nosacījumi par kompensācijas pabalstu nelabvēlīgu dabas apstākļu apgabalos (turpmāk tekstā – "*ICHN*") attiecībā uz 2008. gadu (turpmāk tekstā – "*ICHN* apkārtraksts").

17 Šī apkārtraksta 7.2. punktā ar nosaukumu "Pārbaudes uz vietas" ir paredzēts, ka šīs pārbaudes ietver trīs daļas, no kurām pirmā attiecas uz platības esamību, attiecībā uz kuru tiek prasīts *ICHN*, otrā – uz atbalsta, kas nav atbalsts par platību, saņēmēja saistībām un trešais – uz deklarēšanu tiešsaistē. Pārbaudot uz vietas saistības, kas nav saistītas ar platību, šajā 7.2. punktā ir precizēts, ka tostarp ir jāveic dzīvnieku skaitīšana. Piemērojot atbalstu integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu, liellopi tiek pārbaudīti saskaņā ar atbalstiem dzīvniekiem un netiek pārbaudīti konkrēti saistībā ar *ICHN*. Aitas, kas tiek izmantotas, lai aprēķinātu blīvumu, ir tās, kuras tiek deklarētas attiecībā uz piemaksām par aitām ar lūgumu, kuram ir šāds priekšmets un kurš tiek iesniegts *ICHN* lietas materiālu iesniegšanas gadā. Runājot par jauniem lūgumu iesniedzējiem, izmantotās aitas tiek pārbaudītas, skaitot pārbaudes dienā klātesošos dzīvniekus.

Tiesvedības priekšvēsture

18 Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgā lēmuma saturs ir izklāstīts pārsūdzētā sprieduma 24.–39. punktā. Šīs tiesvedības mērķiem minēto var rezumēt šādi.

19 Saskaņā ar Regulas Nr. 1698/2005 36. panta a) punkta i) un ii) apakšpunktu Francijas iestādes pieņēma Francijas lauku attīstības programmu attiecībā uz laika periodu no 2007.–2013. gadam, kura tostarp paredzēja *ICHN* piešķiršanu lauksaimniekiem, kuri atrodas apgabalos ar nelabvēlīgiem dabas apstākļiem. Šī programma tika apstiprināta ar Komisijas 2007. gada 19. jūlija Lēmumu C(2007) 3446, galīgā redakcija. Tā nosaka, ka pabalsti lauksaimniekiem par lopkopības platībām, kuras atrodas apgabalos ar nelabvēlīgiem dabas apstākļiem, ir atkarīgi no tā, vai ir ievērots blīvuma kritērijs. Šis kritērijs, ko izsaka ganāmpulka vienībās uz hektāru (turpmāk tekstā – "*UGB*"), ļauj kontrolēt lopu

blīvumu lopkopības platībās, lai novērstu tādas parādības kā nepietiekamas ganības vai pārmērīgi lielas ganības. Blīvums tiek definēts departamentu līmenī un tiek noteikts starp sliekšņiem, kādi ir definēti ar apgabaliem vai apakšapgabaliem.

20 Pēc to izdevumu kontroles, ko Francija veic saskaņā ar lauku attīstības pasākumiem, Komisija ar strīdīgo lēmumu izslēdza no Savienības finansējuma noteiktus izdevumus, kurus bija deklarējusi šī dalībvalsts, tostarp sakarā ar trūkumiem saistībā ar pārbaudēm uz vietas summu EUR 21 056 869,75 un EUR 7 898 813,60 apmērā, uzskatot, ka runa ir par sliktu galveno pārbaudi, attiecībā uz kuru bija paredzēta vienotās likmes korekcija par 5 %.

21 No visa administratīvā procesa izriet, ka Komisija balstīja finanšu korekciju, kāda tika piemērota izdevumiem saskaņā ar lauku attīstības pasākumiem, uz faktu, ka šo dienestu minētā rīcība bija nepietiekama ganāmpulka blīvuma, kas bija jāpārbauda uz vietas un tiek saukts arī par "blīvuma līmeni", pārbaudē liellopu un aitu "nozarēs". Komisijas dienesti konstatēja, ka pārbaudēs uz vietas blīvuma līmenis netika pārbaudīts, kas nozīmēja Regulas Nr. 1975/2006 14. panta 2. punkta neievērošanu.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

22 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2013. gada 7. maijā, Francijas Republika cēla prasību daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu.

23 Ar 2013. gada 30. oktobrī Vispārējās tiesas kancelejā iesniegtu dokumentu Spānijas Karaliste lūdza atļaut iestāties lietā Francijas Republikas prasījumu atbalstam. Ar 2013. gada 2. decembra rīkojumu Vispārējās tiesas devītās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā.

24 Francijas Republika šīs prasības pamatošanai izvirzīja trīs pamatus. Pirmais pamats bija balstīts uz Regulas Nr. 1975/2006 10. panta 2. un 4. punkta, kā arī 14. panta 2. punkta pārkāpumu. Otrais pamats attiecās uz Komisijas 2003. gada 23. jūnija Regulas (EK) Nr. 1082/2003, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1760/2000 īstenošanai attiecībā uz minimālo līmeni pārbaudēm, kas jāveic saskaņā ar liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu (OV 2003, L 156, 9. lpp.), 2. panta 2. punkta pārkāpumu un Regulas Nr. 796/2004 26. panta 2. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu. Visbeidzot trešais pamats, kas izvirzīts pakārtoti, bija balstīts uz to, ka Komisija prettiesiski pagarināja vienotas likmes korekcijas piemērošanu aitkopības saimniecībām, kas nav piemērotas piemaksām par aitām reproduktīvā vecumā, un liellopu audzētavām, kuras tiek pārbaudītas liellopu identificēšanas un piemaksu par liellopiem ietvaros.

25 Pārsūdzētā sprieduma 59.–63. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka bija kopā jāizvērtē pirmā pamata divas daļas, jo tās abas bija vērstas uz to, lai Vispārējā tiesa konstatē, ka Komisija pārkāpa Regulas Nr. 1975/2006 10. panta 2. un 4. punktu, kā arī 14. panta 2. punktu. Šajā nolūkā Vispārējā tiesa pārbaudīja, vai šīs normas uzlika pienākumu Francijas Republikai veikt dzīvnieku skaitīšanu pārbaudēs uz vietas vai arī administratīvās pārbaudes, ko veic, ņemot vērā datu bāzi, apgabalā, kurā tiek veiktas pārbaudes uz vietas, ir atbilstošas metodes un pamati, lai pārbaudītu atbalsta piešķiršanas nosacījumus.

26 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 64.–69. punktā uzskatīja, ka no Regulas Nr. 1975/2006 10. un 14. panta skaidri neizriet, ka dalībvalstīm ir pienākums saskaitīt dzīvniekus, veicot pārbaudes uz vietas. Tomēr tā uzskatīja, ka saskaņā ar minētajiem Regulas Nr. 796/2004. pantiem un tās 35. pantu, kuri paredz pārbaudi uz vietas, dalībvalstīm ir ierobežota rīcības brīvība attiecībā uz atbilstošām metodēm un pamatiem, kādus izmantot, lai pārbaudītu atbalsta piešķiršanas nosacījumus.

27 Turpinot savu argumentāciju, tā uzsvēra minētā sprieduma 70. punktā, ka neviena no Regulas Nr. 1975/2006 normām nevar tikt interpretēta tādējādi, ka gadījumā, kad tiek veiktas administratīvās pārbaudes, izmantojot informāciju no ticamām dabu bāzēm, valsts iestādes var neveikt dzīvnieku

skaitīšanu pārbaudes uz vietas laikā. Tā uzskata, ka šāda interpretācija ignorē pārbaužu uz vietas mērķi, kas tostarp ietver pārbaudi attiecībā uz dalībvalstu izveidotajās datu bāzēs ietvertās informācijas atbilstību saskaņā ar Regulas Nr. 1975/2006 un Regulas Nr. 796/2004 35. pantu.

28 Rezultātā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 71. punktā uzskatīja, ka Komisija pamatoti uzskatīja, ka Regulas Nr. 1975/2006 10. un 14. pants uzlika pienākumu veikt dzīvnieku skaitīšanu pārbaudēs uz vietas, kas tika veiktas saskaņā ar Regulas Nr. 1975/2006 15. panta 3. punktu un Regulas Nr. 796/2004 35. pantu.

29 Pēc tam tā pārsūdzētā sprieduma 73.–82. punktā noraidīja Francijas Republikas argumentus, kas bija balstīti uz atbilstību Regulā Nr. 1975/2006 paredzētajām prasībām attiecībā uz valsts iestāžu veikto pārbaudi.

30 Tā šī sprieduma 73.–76. punktā Vispārējā tiesa noraidīja argumentu par to, ka to pārbaužu uz vietas pastāvēšana, kas tiek veiktas, lai izveidotu datu bāzes, atbrīvo Francijas iestādes no pienākuma veikt vēlākas pārbaudes uz vietas saskaņā ar Regulas Nr. 1975/2006 12. pantu un nākamajiem pantiem. Tā uzskata, ka Francijas Republikas argumenti par valsts datu bāžu ticamību šajā gadījumā nebija atbilstoši. Pirmkārt, tā uzskatīja, ka normas par vadību un kontroli, kādas ir paredzētas šajā regulā, ir uzskatāmas par īpašiem pasākumiem šajās jomās. Otrkārt, tā uzskatīja, ka pārbaudes, kādas tiek veiktas, lai izveidotu šo datu bāzi, nevar tikt uzskatītas par pārbaudēm uz vietas minētās regulas izpratnē, jo šīs pārbaudes tiek veiktas nevis ar mērķi novērtēt īpašos nosacījumus pasākumiem, kas tiek veikti par labu lauku attīstībai, bet ar mērķi kontrolēt visus dzīvniekus saimniecībā, attiecībā uz kuriem ir paredzēta liellopu identifikācija saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 17. jūlija Regulu (EK) Nr. 1760/2000, ar ko izveido liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu un paredz liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu marķēšanu, kā arī atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 820/97 (OV 2000, L 204, 1. lpp.).

31 Pārsūdzētā sprieduma 81. punktā Vispārējā tiesa noraidīja argumentu, ka Komisijas interpretācija esot pretrunā blīvuma līmeņa kritērija nepārtrauktības raksturam. Tā uzskata, ka, kaut arī prasītajam *UGB* skaitam ir jābūt saimniecībā visa atsauces gada laikā, no minētā tomēr neizriet, ka nav jāveic Regulā Nr. 1975/2006 paredzētās pārbaudes uz vietas. Vispārējā tiesa skaidroja, ka šo pārbaužu mērķis ir pārbaudīt, vai informācija datu bāzēs, kas kalpo, lai īstenotu administratīvās pārbaudes, ir pareiza un vai šīs datu bāzes ir precīzas. Tādējādi tā norādīja minētā sprieduma 82. punktā, ka dzīvnieku skaitīšana pārbaudēs uz vietas ļauj īstenot prasītās pārbaudes saskaņā ar Regulu Nr. 1975/2006 un nodrošināt datu bāžu atbilstību, lai aprēķinātu blīvuma līmeni, pat ja minētais neļāva ņemt vērā kritēriju attiecībā uz laiku, cik ilgi dzīvnieki atrodas saimniecībā, ne arī kritēriju attiecībā uz liellopu vecumu.

32 Pārsūdzētā sprieduma 84.–89. punktā Vispārējā tiesa noraidīja prasības otro pamatu.

33 Pārsūdzētā sprieduma 92.–110. punktā Vispārējā tiesa apmierināja trešā pamata pirmo daļu, saskaņā ar kuru vienotas likmes korekcijas piemērošana aitām, par kurām nevar saņemt prēmiju par aitām, nebija pamatota, ciktāl apgalvotās pārbaudes uz vietas sistēmas trūkumi attiecās vienīgi uz aitām, kuras ir pieteikuma prēmijām par aitām priekšmets.

34 Pārsūdzētā sprieduma 111.–114. punktā Vispārējā tiesa noraidīja trešā pamata otro daļu.

35 Rezultātā Vispārējā tiesa daļēji atcēla apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā vienotas likmes korekcija tika piemērota saistībā ar pasākumiem lauku attīstības atbalstam attiecībā uz aitām, kas nebija pieteikumu prēmijām par aitām priekšmets, par 2008. un 2009. finanšu gadu un pārējā daļā prasību noraidīja.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesā

36 Francijas Republika lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl ar to tika noraidīts pirmais atcelšanas pamats, kas bija vērsts pret apstrīdēto lēmumu;

— pieņemt galīgo lēmumu strīdā par apstrīdētā lēmuma atcelšanu, ciktāl ar šo lēmumu ir izslēgti noteikti Francijas Republikas izdevumi attiecībā uz Francijas lauku attīstības programmas 2. sektoru 2008. un 2009. finanšu gadā, vai nodot lietu atpakaļ nolēmuma pieņemšanai Vispārējā tiesā un

— atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

37 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību kā daļēji nepieņemamu un vismaz daļēji nepamatotu un

— piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

38 Spānijas Karaliste prasa apmierināt apelācijas sūdzību.

Par apelāciju

39 Apelācijas sūdzības pamatojumam Francijas Republika ir izvirzījusi trīs pamatus.

40 Pirmkārt, tā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neizvirzot pēc savas ierosmes pamatu, kas ir balstīts uz to, ka Komisija esot pārkāpusi būtiskus procedūras noteikumus, nepieņemot apstrīdēto lēmumu saprātīgā termiņā. Otrkārt, pakārtoti tā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka Komisija neesot ievērojusi Regulas Nr. 1975/2006 10. un 14. pantu, uzliekot par pienākumu veikt dzīvnieku skaitīšanu pārbaudēs uz vietas. Treškārt, tā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka pārbaudes uz vietas, kas tika veiktas liellopu identifikācijas vai prēmiju par aitām pārvaldības ietvaros, nav uzskatāmas par pārbaudēm uz vietas Regulas Nr. 1975/2006 izpratnē.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

41 Pirmkārt, Francijas Republika, kuru atbalsta Spānijas Karaliste, apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neizvirzot pēc savas ierosmes pamatu, kas ir balstīts uz to, ka Komisija esot pārkāpusi būtiskus procedūras noteikumus, nepieņemot apstrīdēto lēmumu saprātīgā termiņā. Šajā ziņā tā atgādina, ka Tiesa jau bija nospriedusi savā 2014. gada 4. septembra spriedumā, Spānija/Komisija (C-192/13 P, EU:C:2014:2156), ka Vispārējā tiesa pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka Komisijai nebija jāievēro nekāds likumā paredzēts termiņš, lai pieņemtu lēmumus par finanšu korekciju. Francijas Republika uzskata, ka, atļaujot Komisijai pieņemt šādus lēmumus bez jebkāda termiņa ierobežojuma, tiktu pārkāpts ne tikai vispārējais labas pārvaldības princips, bet arī princips par lietas dalībnieku lojālu sadarbību, ciktāl dalībvalstīm no savas puses ir pienākums ievērot stingrus termiņus.

42 Saskaņā ar Francijas Republikas uzskatu Regulas Nr. 885/2006 11. panta 3. punkts nenovēršami uzliek Komisijai pienākumu pieņemt lēmumu saprātīgā termiņā pēc tam, kad saskaņošanas struktūra ir sagatavojusi ziņojumu.

43 Tā uzskata, ka, lai ievērotu saprātīgu termiņu, Komisijai ir jāpieņem lēmums vēlākais sešu mēnešu laikā no samierināšanās procedūras izbeigšanas.

44 Komisija apstrīd Francijas Republikas argumentus.

Tiesas vērtējums

45 Francijas Republika atsaucas tostarp uz 2014. gada 4. septembra spriedumu Spānija/Komisija (C-192/13 P, EU:C:2014:2156), lai uzskatītu, ka Vispārējai tiesai pēc savas ierosmes bija jāizvirza pamats, kas ir balstīts uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, jo Komisija nebija pieņēmusi apstrīdēto lēmumu saprātīgā termiņā.

46 Protams, saskaņā ar Tiesas judikatūru procesuālo noteikumu par nelabvēlīga akta pieņemšanu neievērošana, par kādu ir uzskatāms fakts, ka Komisija nav pieņēmusi lēmumu Savienības likumdevēja noteiktajā termiņā, ir uzskatāma par būtisku formas prasību pārkāpumu, kas Savienības tiesai ir jānorāda pēc savas ierosmes (šajā ziņā skat. spriedumus, 2014. gada 4. septembris, Spānija/Komisija, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 103. punkts, kā arī 2015. gada 24. jūnijs, Vācija/Komisija, C-549/12 P un C-54/13 P, EU:C:2015:412, 92. punkts).

47 Tomēr jākonstatē, ka šajā gadījumā Savienības tiesiskais regulējums lauksaimniecības fondu pārbaudes jomā, it īpaši Regulas Nr. 885/2006 11. panta 3. punkts, neparedz termiņu, kādā Komisijai ir jāpieņem lēmums, ar kādu tiek izbeigta grāmatojumu noskaidrošanas procedūra, kas nozīmē, ka judikatūra, kas citēta šī sprieduma 45. punktā, nevar tikt piemērota.

48 No minētā izriet, ka šajā gadījumā Vispārējai tiesai nav jāizvirza pēc savas ierosmes pamats, kas ir balstīts uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu.

49 Tātad pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

50 Ar otro pamatu Francijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka Komisija neesot ievērojusi Regulas Nr. 1975/2006 10. un 14. pantu, uzliekot par pienākumu veikt dzīvnieku skaitīšanu pārbaudēs uz vietas.

51 Pirmkārt, tā uzskata, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi tās argumentāciju, uzskatot, ka Francijas Republika esot apgalvojusi, ka Regulas Nr. 1975/2006 10. un 14. pants neuzliekot pienākumu veikt pārbaudes, kaut arī tā uzskatīja, ka šīs normas neuzliek pienākumu veikt dzīvnieku skaitīšanu šādās pārbaudēs. Tā norāda, ka *ICHN* apkārtraksts paredz, ka Francijas iestādes veic pārbaudes uz vietas un ka grāmatojumu noskaidrošanas procedūras laikā Komisija neapstrīdēja, ka šādas pārbaudes tika veiktas. Turklāt tā norāda, ka neesot apgalvojusi, pretēji pārsūdzētā sprieduma 62. punktā izklāstītajam konstatējumam, ka administratīvo pārbaužu pilnīgais raksturs padarītu par nevajadzīgu dzīvnieku skaitīšanu uz vietas.

52 Otrkārt, Francijas Republika apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 65.–71. punktā Vispārējā tiesa esot pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā. Vispirms tā esot sagrozījusi apstrīdētā lēmuma saturu, Komisijas pamatojumu aizstājot ar savu pamatojumu. Tādējādi no šī lēmuma neizriet, ka Komisija uzskatīja, ka noteikumus pārbaudei, ko veic Francijas iestādes, regulēja Regulas Nr. 1975/2006 15. panta 3. punkts un Regulas Nr. 796/2004 35. punkts. Turpinājumā Vispārējā tiesa kļūdaini interpretēja un piemēroja Regulas Nr. 1975/2006 15. panta 3. punktu un Regulas Nr. 796/2004 35. punktu, uzskatot, ka pārbaudes sistēmai saskaņā ar *ICHN* bija jāatbilst pārbaudes noteikumiem, kas paredzēti šajās normās, kuras ir piemērojamas "dzīvnieku" pārbaudes pasākumiem, nevis "platībatkarīgiem" pasākumiem. Tomēr Regulas Nr. 1698/2005 37. panta 1. punkts un šīs regulas pielikums paredz, ka *ICHN* ir "platībatkarīgi" pasākumi Regulas Nr. 1975/2006 6. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

53 Rezultātā pienākums veikt dzīvnieku skaitīšanu pārbaudēs uz vietas, lai pārbaudītu blīvuma kritēriju, nevar izrietēt no Regulas Nr. 1975/2006 15. panta 3. punkta un Regulas Nr. 796/2004 35. punkta.

54 Treškārt, Francijas Republika apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 66. un 69.–71. punktā Vispārējā tiesa neesot sniegusi juridiski pietiekamu atbildi, atzīstot, ka administratīvo pārbaužu veikšana, pamatojoties uz ticamām datu bāzēm, neatbrīvoja dalībvalstis no pienākuma veikt pārbaudes uz vietas, tostarp no pienākuma līdz ar to veikt dzīvnieku skaitīšanu šādās pārbaudēs, lai pārbaudītu ganāmpulka blīvuma kritēriju. Saskaņā ar tās apgalvoto Regulas Nr. 1975/2006 14. panta 2. punktā, uz kuru ir balstīts apstrīdētais lēmums un kuru Vispārējā tiesa neizvērtēja, ir paredzēts, ka pārbaude uz vietas attiecas uz visām saistībām, kuras ir iespējams pārbaudīt vizītes laikā. Tādējādi dzīvnieku skaitīšana vizītes laikā neļauj pārbaudīt šī kritērija, kas ir izteikts *UGB*, ievērošanu, ir atkarīga no dzīvnieku vecuma un uzliek pienākumu ievērot robežvērtības vairāk nekā gadu.

55 Francijas Republika apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma tiesiskums ir atkarīgs arī no jautājuma par to, vai Francijas iestādes pārkāpa Regulas Nr. 1975/2006 10. panta 2. punktu, kurš paredz, ka dalībvalstis nosaka atbilstošas metodes un pamatus, lai pārbaudītu katra atbalsta pasākuma piešķiršanas nosacījumus. Datu bāze, kas tiek izmantota, lai aprēķinātu blīvuma līmeni, nodrošina pietiekamas garantijas ticamībai, lai secinātu, ka no tās izrietošo datu izmantošana ir uzskatāma par atbilstošu pamatu, lai pārbaudītu *ICHN* piešķiršanas nosacījumus. Rezultātā Vispārējai tiesai bija jāuzskata, ka šie pārbaudes noteikumi minētā 10. panta 2. punkta izpratnē ļauj atbilstoši nodrošināt *ICHN* piešķiršanas nosacījumu pārbaudi, turklāt blīvuma kritērijs nav saistības, ko bija iespējams pārbaudīt, saskaitot dzīvniekus vizītes laikā.

56 Komisija apstrīd Francijas Republikas argumentus.

Tiesas vērtējums

57 Vispirms ir jākonstatē, ka Francijas Republika būtībā apstrīd pienākuma saskaitīt dzīvniekus *ICHN* pārbaužu uz vietas laikā. Kā tas izriet no šī sprieduma 27. un 28. punkta, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šāds pienākums izriet arī no Regulas Nr. 1975/2006 15. panta 3. punkta un Regulas Nr. 796/2004 35. panta piemērošanas, daļai no Francijas Republikas argumentācijas esot vērstai konkrēti uz šo apstrīdētā lēmuma pamatu.

58 Pirmkārt, jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 59.–82. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja prasības atcelt tiesību aktu pirmā pamata abas daļas kopā, lai noteiktu, vai Regulas Nr. 1975/2006 normas, konkrētāk, 10. pants un nākamie panti, uzliek pienākumu veikt dzīvnieku skaitīšanu pārbaudēs uz vietas.

59 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 64. punktā norādīja, ka no Regulas Nr. 1975/2006 10. un 14. panta skaidri neizriet, ka dalībvalstīm ir pienākums saskaitīt dzīvniekus, veicot pārbaudes uz vietas. Turpretim pārsūdzētā sprieduma 65.–67. punktā tā konstatēja, ka šie panti un Regulas

Nr. 796/2004 35. pants ierobežo dalībvalstu rīcības brīvību attiecībā uz metodēm un līdzekļiem, kādus izmantot, pārbaudot uz vietas nosacījumus, kādi ir jāizpilda atbalsta saņēmējiem, kā arī attiecībā uz to izpildes noteikumiem.

60 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 70. punktā uzskatīja, ka neviena no Regulas Nr. 1975/2006 normām nevar tikt interpretēta tādējādi, ka tā atļauj valsts iestādēm noteiktos gadījumos neveikt dzīvnieku skaitīšanu pārbaudēs uz vietas. Pienākums veikt dzīvnieku skaitīšanu izriet no tā, ka *ICHN* pārbaudei tiek piemērotas Regulas Nr. 796/2004 35. panta normas, pamatojoties uz atsauci šajā ziņā Regulas Nr. 1975/2006 15. panta 3. punktā, ar mērķi arī pārbaudīt "dalībvalstu izveidotajās datu bāzēs ietvertās informācijas atbilstību".

61 Rezultātā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 71. punktā norādīja, ka Komisija pamatoti uzskatīja, ka Regulas Nr. 1975/2006 10. un 14. pants uzlika pienākumu veikt dzīvnieku skaitīšanu pārbaudēs uz vietas.

62 Otrkārt, jākonstatē, ka Regulas Nr. 1975/2006 10. panta 2. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis nosaka atbilstošas metodes un pamatus, lai pārbaudītu piešķiršanas nosacījumus atbalstam attiecībā uz katru atbalsta pasākumu. Šī panta 4. punkts ierobežo to pilnvaras šajā ziņā, paredzot, ka "atbilstības kritēriju pārbaude ietver administratīvās pārbaudes un pārbaudes uz vietas".

63 No minētā izriet, ka dalībvalstīm ir pienākums organizēt pārbaudes uz vietas, lai pārbaudītu, ka attiecīgā atbalsta saņēmēji ir izpildījuši piešķiršanas nosacījumus, kas paredzēti Savienības tiesiskajā regulējumā un valsts tiesiskajā regulējumā un kam ir pakļauti šie pasākumi lauku attīstības atbalstam.

64 Starp vispārējiem principiem, kas regulē pārbaudes uz vietas un kas ir noteikti Regulā Nr. 1975/2006, ietilpst princips, kas ietverts minētās regulas 14. panta 2. punktā, saskaņā ar kuru pārbaudes attiecas uz visām atbalsta saņēmēja saistībām un pienākumiem, ko ir iespējams pārbaudīt vizītes brīdī.

65 Tomēr Regula Nr. 1975/2006 neparedz precīzu kontroles kārtību, kas ir jāievēro dalībvalstīm, lai pārbaudītu, vai ir ievēroti pasākumu lauku attīstības atbalstam atbilstības kritēriji.

66 Tomēr Regulas Nr. 1975/2006 15. panta 2. punktā ir precizēts, ka pārbaudes tiek veiktas saskaņā ar Regulas Nr. 796/2004 29., 30. un 32. punktu, kuri attiecas vienīgi uz pārbaudēm uz vietas saistībā ar pieteikumiem, kas skar vienīgi "platībatkarīgo" atbalstu režīmus.

67 Tāpēc Regulas Nr. 796/2004 35. pants, kas attiecas uz pārbaudēm uz vietas saistībā ar "dzīvnieku" pasākumiem, kā tāds nevar tikt piemērots tādu "platībatkarīgo" pasākumu pārbaudēs uz vietas kā *ICHN*, un Vispārējā tiesa šajā ziņā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

68 Tomēr jānorāda, ka, kaut arī Vispārējās tiesas sprieduma motīvu daļā ir pārkāptas Savienības tiesības, bet tā rezolutīvā daļa, šķiet, ir balstīta uz citiem tiesību pamatiem, apelācijas sūdzība ir jānoraida (spriedumi, 2002. gada 10. decembris, Komisija/*Camar* un *Tico*, C-312/00 P, EU:C:2002:736, 57. punkts, kā arī 2009. gada 26. marts, *SELEX Sistemi Integrati*/Komisija, C-113/07 P, EU:C:2009:191, 81. punkts).

69 Šajā gadījumā, lai secinātu, ka Francijas Republikai bija pienākums veikt dzīvnieku skaitīšanu pārbaudēs uz vietas, Vispārējā tiesa atsaucās arī uz Regulas Nr. 1975/2006 10. un 14. pantu.

70 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, pat ja Savienības tiesiskais regulējums par atbalsta un prēmiju piešķiršanu skaidri neuzliek pienākumu dalībvalstīm ieviest īpašus uzraudzības pasākumus un kontroles noteikumus, tomēr šāds pienākums vajadzības gadījumā var netieši izrietēt no fakta, ka saskaņā ar apskatāmo tiesisko regulējumu dalībvalstīm ir jāorganizē efektīva kontroles un uzraudzības sistēma

(skat. spriedumus, 1990. gada 12. jūnijs, Vācija/Komisija, C-8/88, EU:C:1990:241, 16. punkts; 2005. gada 14. aprīlis, Spānija/Komisija, C-468/02, nav publicēts, EU:C:2005:221, 35. punkts, un 2008. gada 24. aprīlis, Beļģija/Komisija, C-418/06 P, EU:C:2008:247, 70. punkts).

71 Tomēr, kā tika norādīts šī sprieduma 63. un 64. punktā, no Regulas Nr. 1975/2006 10. un 14. panta izriet, ka dalībvalstīm ir jāorganizē pārbaudes uz vietas, lai pārbaudītu, vai nosacījumus lauku attīstības atbalsta pasākumu piešķiršanai, kādi ir paredzēti Savienības un valsts tiesiskajos regulējumos, ir izpildījuši šo pasākumu saņēmēji. Konkrētāk, šīs regulas 14. panta 2. punktā ir uzlikts dalībvalstīm pienākums veikt pārbaudes uz vietas, kas attiecas uz visām atbalsta saņēmēju saistībām un pienākumiem, ieskaitot no valsts tiesībām izrietošos, ko ir iespējams pārbaudīt vizītes brīdī.

72 Šajā gadījumā Francijas lauku attīstības programma, kādu apstiprināja Komisija, paredzēja *ICHN* atbilstībai blīvuma kritēriju, kas izteikts *UGB*, un tās mērķis bija pārraudzīt ganāmpulka blīvumu lopkopības platībās, lai izvairītos no tādām parādībām kā nepietiekamas ganības vai pārmērīgi lielas ganības. Līdz ar to Francijas iestādēm bija pienākums, veicot pārbaudes uz vietas, noteikt blīvuma kritēriju, izmantojot dzīvnieku, kuri atrodas saimniecības pārbaudes vizītes brīdī, skaitīšanu, proti, tādu dzīvnieku skaitīšanu, kāda turklāt ir paredzēta *ICHN* apkārtraksta 7.2. punktā, lai pārbaudītu, vai šis kritērijs konkrētajā brīdī bija izpildīts, un tādējādi lai apstiprinātu no administratīvajām pārbaudēm izrietošos datus.

73 Tādējādi Francijas iestādēm bija pienākums veikt dzīvnieku skaitīšanu pārbaudēs uz vietas.

74 Līdz ar to ir jākonstatē, ka citi Francijas Republikas argumenti nevar apšaubīt pārsūdzēto spriedumu, un līdz ar to ir jāatzīst par nederīgiem. Tas pats attiecas arī uz gadījumu, kad Francijas Republika uzskata, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi tās argumentāciju, uzskatot, ka Francijas Republika esot apgalvojusi, ka Regulas Nr. 1975/2006 10. un 14. pants neuzliekot pienākumu veikt pārbaudes, kaut arī tā uzskatīja, ka šīs normas neuzliek pienākumu veikt dzīvnieku skaitīšanu šādās pārbaudēs. Tāpat minētais attiecas uz gadījumu, kad Francijas Republika apgalvo, ka tā neesot apgalvojusi, pretēji pārsūdzētā sprieduma 62. punktā izklāstītajam konstatējumam, ka administratīvo pārbaužu pilnīgais raksturs padarītu par nevajadzīgu dzīvnieku skaitīšanu uz vietas.

75 No iepriekš minētā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

76 Ar trešo pamatu Francijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 73.–76. punktā atzīstot, ka pārbaudes uz vietas, kas jau ir veiktas liellopu identifikācijas pārvaldības vai prēmiju par aitām ietvaros, nav uzskatāmas par pārbaudēm uz vietas Regulas Nr. 1975/2006 izpratnē, pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā.

77 Pirmkārt, tā apgalvo, ka tās arguments, kurš izvirzīts Vispārējā tiesā un saskaņā ar kuru pārbaudes uz vietas, kas jau tika veiktas saskaņā ar šo identifikācijas pārvaldību vai šīm prēmijām, atbrīvo Francijas iestādes no pienākuma veikt dzīvnieku skaitīšanu pārbaudēs uz vietas, ir balstīts uz Padomes 2003. gada 29. septembra Regulu (EK) Nr. 1782/2003, ar ko izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, un groza Regulas (EEK) Nr. 2019/93, (EK) Nr. 1452/2001, (EK) Nr. 1453/2001, (EK) Nr. 1454/2001, (EK) Nr. 1868/94, (EK) Nr. 1251/1999, (EK) Nr. 1254/1999, (EK) Nr. 1673/2000, (EEK) Nr. 2358/71 un (EK) Nr. 2529/2001 (OV 2003, L 270, 1. lpp.), un Regulu Nr. 1975/2006. Pirmkārt, Regulas Nr. 1782/2003 26. panta otrajā daļā bija paredzēts, ka dalībvalstis var integrēt vienu vai vairākus administrācijas un kontroles sistēmas elementus to pārvaldes un kontroles procedūrās, lai piemērotu Savienības režīmus vai valsts režīmus, ar mērķi izvairīties no viena veida sektorālu pārbaužu

pārklāšanās. Otrkārt, no Regulas Nr. 1975/2006 5. panta 2. punkta izriet, ka, ciktāl iespējams, pārbaudes uz vietas, kas paredzētas šīs regulas 12., 20. un 27. pantā, kā arī citas pārbaudes, kas paredzētas tiesiskajā regulējumā par lauksaimniecības subsīdijām, tiek īstenotas vienlaicīgi.

78 Francijas Republika no minētā secināja, ka Francijas iestādēm bija tiesības kontrolēt *ICHN* atbalsta ganāmpulka blīvuma kritērija ievērošanu vienlaicīgi ar nosacījumu par tiesībām uz prēmijām par aitām vai noteikumu par liellopu identifikāciju ievērošanu. Tāpēc tā uzskata, ka Vispārējā tiesa, atzīstot, ka pārbaude uz vietas saskaņā ar Regulas Nr. 1975/2006 12. pantu un nākamajiem pantiem un pārbaude vietas, lai izveidotu datu bāzi, nevar tikt īstenotas vienlaicīgi, pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā.

79 Otrkārt, tā uzskata, ka Vispārējā tiesa pieļāva šādu kļūdu arī, pārsūdzētā sprieduma 73. un 74. pantā uzskatot, ka, ņemot vērā nosacījumus, kas paredzēti Regulas Nr. 1975/2006 12. pantā un nākamajos pantos, *ICHN* atbalstu pārbaudes uz vietas sistēma bija autonoma un neatkarīga no pārbaudes uz vietas sistēmas, kas tiek veikta liellopu identifikācijas un prēmiju par aitām ietvaros.

80 Francijas Republika nekādi neapstrīd, ka šie panti, kuri regulē *ICHN* atbalsta pasākumu pārbaudes uz vietas, ir uzskatāmi par īpašām normām. Tomēr tā uzskata, ka no Regulas Nr. 1975/2006 preambulas 2. un 5. apsvēruma neizriet, ka pārbaudes uz vietas sistēmu divi veidi ir viens no otra neatkarīgi. Saskaņā ar tās viedokli šie apsvērumi paredz, ka ir jānosaka konkrētas pārvaldības un kontroles normas, lai ņemtu vērā īpašo raksturojumu 2. sektora atbalsta režīmiem. Šo režīmu satura un atbilstības kritērijus definē dalībvalstis. Šādos apstākļos Komisija šajā regulā nevar noteikt precīzus pārbaudes pasākumus, kādus tām ir jāīsteno, lai pārbaudītu katra atbalsta pasākuma, kas definēts 2. sektorā, atbilstības nosacījumus.

81 Francijas Republika uzskata, ka minēto 2. un 5. apsvēruma vienīgais mērķis ir norādīt, ka pārvaldības un kontroles normas, kas paredzētas kopējās lauksaimniecības politikas pirmajā pīlārā, ir jāpielāgo tā, ka tās nevar interpretēt kā tādas, kas uzliek dalībvalstīm pienākumu dublēt kontroles pasākumus, kas jau ir veikti, pārbaudot cita atbalsta pasākuma atbilstības nosacījumus. Papildu pārbaužu īstenošana būtu nepieciešama tikai tad, ja ar pārbaudēm, kas jau veiktas saskaņā ar citu atbalsta pasākumu, nepietiktu, lai pārbaudītu visus atbilstības nosacījumus 2. sektora pasākumam.

82 Francijas Republika uzskata, ka pārbaudes, kas veiktas liellopu identifikācijas un prēmiju par aitām ietvaros, ļauj pārbaudīt blīvuma līmeni *ICHN* atbalsta pasākumiem. Runājot par aitām, papildu pārbaudes pasākumi tika īstenoti, proti, dzīvnieku skaitīšana pārbaudēs uz vietas.

83 Komisija uzskata, ka pamata pirmā daļa ir nepieņemama, jo Regulas Nr. 1782/2003 26. panta pirmo daļu un Regulas Nr. 1975/2006 5. panta 2. punktu Francijas Republika minēja pirmo reizi apelācijas stadijā.

84 Turklāt tā uzskata, ka Francijas Republika kļūdaini interpretē šīs normas. Regulas Nr. 1782/2003 26. panta pirmajā daļā ir vienīgi paredzēts, ka dalībvalstis nodrošina to, lai pārvaldības un kontroles procedūras, kādas tiek izmantotas attiecībā uz atbalsta shēmām, kuras ir uzskaitītas šīs regulas V pielikumā, ir saderīgas ar integrēto sistēmu, un no minētā izdara konkrētus secinājumus. Savukārt Regulas Nr. 1975/2006 5. panta 2. punkts, kurā ir uzsvērtas pārbaudes, kādas ir paredzētas Savienības tiesiskajā regulējumā par lauksaimniecības subsīdijām, neattiecas uz pārbaudēm uz vietas, ko veic liellopu identifikācijai un reģistrācijai. Tajā ir paredzēts, ka šīm pārbaudēm ir jānotiek vienlaicīgi, kā tas nebija šajā gadījumā.

85 Komisija apstrīd pamata otro daļu, uzskatot, ka Francijas Republika apgalvo, ka atbalsta pasākumi, kas pieņemti lauku attīstības ietvaros, neattiecas uz pienākumu ievērot īpašas Savienības tiesību normas, jo to atbilstības kritēriji ietilpst dalībvalstīm rezervētā jomā. Tā norāda, ka šajā gadījumā veiktās pārbaudes uz vietas kārtība neatbilst Regulas Nr. 1975/2006 prasībām. Turklāt daļa no izvirzītās argumentācijas ir uzskatāma par jaunu pamatu.

Tiesas vērtējums

86 Ar trešo pamatu Francijas Republika apstrīd Vispārējās tiesas pamatojumu pārsūdzētā sprieduma 73.–76. punktā, ar kuru tā uzskatīja, ka pārbaužu uz vietas pastāvēšana, kas tika īstenotas, lai izveidotu datu bāzes, tostarp liellopu identifikācijas pārvaldības un prēmiju par aitām [izmaksas] ietvaros, neatbrīvo Francijas iestādes no pienākuma veikt jaunas pārbaudes. Tā uzskata, ka normas pārvaldības un pārbaudes jomā, kādas ir paredzētas Regulā Nr. 1975/2006, ir uzskatāmas par īpašiem pasākumiem šajās jomās, un pārbaudes, kas tiek veiktas, lai izveidotu datu bāzes, nav uzskatāmas par tādām pārbaudēm, jo tās bija paredzētas, nevis lai "novērtētu īpašos nosacījumus pasākumiem, kas tiek veikti par labu lauku attīstībai", bet lai kontrolētu visus dzīvniekus saimniecībā, attiecībā uz kuriem ir paredzēta liellopu identifikācija saskaņā ar Regulu Nr. 1760/2000.

87 Vispirms ir jākonstatē, ka, kaut arī Francijas Republika trešajā pamatā min prēmijas aitām, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 74. punktā uzsvēra pārbaudes uz vietas, kuras veiktas prēmiju aitām pārvaldības ietvaros, kas turklāt ir minēts apelācijas sūdzības argumentācijā, kāda izriet no šī pamata. Tāpēc šis pamats, kas attiecas uz prēmijām aitām, ir jāatzīst par nepieņemamu, jo tas nav precīzs.

88 Šādā gadījumā, tāpat kā to darīja Komisija, ir jākonstatē, ka ar šī pamata pirmo daļu Francijas Republika pirmo reizi atsaucas apelācijas stadijā uz Regulas Nr. 1782/2003 26. panta pirmo daļu un Regulas Nr. 1975/2006 5. panta 2. punktu, lai apgalvotu, ka liellopu identifikācijas vai prēmiju aitām izmaksas ietvaros jau veiktās pārbaudes uz vietas atbrīvoja Francijas iestādes no dzīvnieku skaitīšanas šajā pēdējā regulā paredzētajās pārbaudēs uz vietas.

89 Tāpēc ir jānorāda, ka savā prasībā atcelt tiesību aktu Francijas Republika apgalvo, ka jau veiktās pārbaudes uz vietas ar mērķi izveidot datu bāzes, lai pārvaldītu liellopu identifikāciju vai prēmijas par aitām, atbrīvoja Francijas iestādes no pienākuma veikt pārbaudes uz vietas saskaņā ar Regulas Nr. 1975/2006 12. pantu un nākamajiem pantiem.

90 Tādējādi, šajā gadījumā apelācijas stadijā atsaucoties uz Regulas Nr. 1782/2003 26. panta pirmo daļu un Regulas Nr. 1975/2006 5. panta 2. punktu, Francijas Republika norāda uz juridiskām datu bāzēm, kuras var pamatot argumentāciju, ko tā izvirzīja pirmajā instancē.

91 Strīdā starp lietas dalībniekiem, kā tas ir šajā lietā un kas ir saistīts ar Savienības tiesību normu interpretāciju un piemērošanu, strīda atrisināšanai atbilstošās tiesību normas Savienības tiesai pirmajā instancē ir jāpiemēro faktiem, kurus tai zināmus ir darījuši lietas dalībnieki, un apelācijas stadijā – motīviem, ar kuriem Vispārējā tiesa atbildēja uz tajā iesniegto argumentāciju.

92 Tā kā apelācijā ir apstrīdēts vērtējums, kuru Vispārējā tiesa izdarīja pārsūdzētā sprieduma 73.–76. punktā, arguments, kas ir balstīts uz to, ka Komisija pārkāpa Regulas Nr. 1782/2003 26. panta pirmo daļu un Regulas Nr. 1975/2006 5. panta 2. punktu, nevar tikt uzskatīts par jaunu un ir jāizvērtē pēc būtības.

93 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pienākumu, kas ir uzlikti dalībvalstīm ar Regulas Nr. 1782/2003 26. panta pirmo daļu, pārāk vispārīgā rakstura dēļ šī norma nav atbilstoša, lai noteiktu, vai pārbaudes uz vietas, kas jau tika veiktas saskaņā ar identifikācijas pārvaldību vai prēmijām aitām, atbrīvo Francijas iestādes no pienākuma veikt dzīvnieku skaitīšanu pārbaudēs uz vietas, kādas ir paredzētas Regulas Nr. 1975/2006 10. un 14. pantā.

94 Turpretim Regulas Nr. 1975/2006 5. panta 2. punktā ir skaidri paredzēts, ka, ciktāl iespējams, pārbaudes uz vietas, kas paredzētas šīs regulas 12., 20. un 27. pantā, kā arī citas pārbaudes, kas paredzētas Savienības tiesiskajā regulējumā par lauksaimniecības subsīdijām, tiek īstenotas vienlaicīgi.

95 Ir skaidrs, ka uz pārbaudēm uz vietas, kas jāveic saskaņā ar *ICHN*, attiecas Regulas Nr. 1975/2006 12. pants.

96 Tādējādi Regulas Nr. 1975/2006 5. panta 2. punkts principā ļauj dalībvalstīm veikt pārbaudes uz vietas saskaņā ar pasākumiem, kas attiecas uz lauksaimniecības zemes platību izmantošanu un kas ir paredzēti Regulas Nr. 1698/2005 36. panta a) punktā, tādiem kā *ICHN*, vienlaikus ar citām pārbaudēm, kādas ir paredzētas Savienības tiesiskajā regulējumā par lauksaimniecības subsīdijām.

97 No minētā izriet, ka, pārsūdzētā sprieduma 74. punktā uzskatot, ka pārbaužu uz vietas, kas veicamas saskaņā ar Regulas Nr. 1975/2006 12. pantu un nākamajiem pantiem, sistēma bija autonoma un neatkarīga no pārbaudēm, kas veiktas liellopu identifikācijas vai prēmiju par aitām pārvaldības ietvaros, nenoskaidrojot, pirmkārt, vai pēdējās minētās kontroles bija uzskatāmas par kontrolēm, kas paredzētas Savienības tiesiskajā regulējumā par lauksaimniecības subsīdijām minētās regulas 5. panta 2. punkta izpratnē, un, otrkārt, vai tās var tikt veiktas vienlaicīgi ar pārbaudēm, kas paredzētas šīs regulas 12. pantā un nākamajos pantos, Vispārējā tiesa pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā.

98 Līdz ar to, neesot vajadzībai izvērtēt trešā pamata otro daļu, ir jāatbalsta šī pamata pirmā daļa un tādējādi jāatceļ pārsūdzētais spriedums.

Par prasību Vispārējā tiesā

99 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja Tiesa atceļ Vispārējās tiesas lēmumu, tā var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības gaita.

100 Tas šajā gadījumā nav noticis.

101 Atbilde, kas sniedzama uz jautājumu par to, vai pārbaudes, kas veiktas liellopu identifikācijas vai prēmiju par aitām pārvaldības ietvaros, ir uzskatāmas par pārbaudēm, kas paredzētas Savienības tiesiskajā regulējumā par lauksaimniecības subsīdijām Regulas Nr. 1975/2006 5. panta 2. punkta izpratnē, vajadzības gadījumā var izraisīt to, ka Vispārējai tiesai no jauna ir jāizvērtē prasības atcelt tiesību aktu trešā pamata otrā daļa, kaut arī pārsūdzētā sprieduma motīvi attiecībā uz šo otro daļu šajā apelācijas sūdzībā netika apstrīdēti.

102 Līdz ar to lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai un jāatliek lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nosprež:

1) atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 30. aprīļa spriedumu Francija/Komisija (T-259/13, nav publicēts, EU:T:2015:250);

2) nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai;

3) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]